

**Udenrigsministeriet**  
Juridisk Tjeneste, EU-retskontoret  
Asiatisk Plads 2 – 1448 København K  
Tlf.: 33 92 03 24 Fax: 33 92 03 03

JTEU j.nr. 2015 - 30240  
10. marts 2017

### Liste over judicielle aktiviteter i sager af dansk interesse

Til orientering fremsendes nedenstående liste over EU-Domstolens aktiviteter i de kommende tre uger i retssager, som har den danske regerings interesse. For så vidt angår sager, hvor der er nedsat procesdelegation, indeholder listen oplysninger om tidspunktet for mundtlig forhandling, fremsættelse af generaladvokatens forslag til afgørelse (GA) og afsigelse af dom. I sager, der i øvrigt følges af den danske regering, oplyses der om tidspunkt for generaladvokatens forslag til afgørelse og afsigelse af dom. Generaladvokatens udtalelser og EU-Domstolens domme offentliggøres på EU-Domstolens hjemmeside (<http://curia.europa.eu/>) på selve datoen for fremsættelse eller afsigelse.

Der tages forbehold for, at listen er udarbejdet på baggrund af EU-Domstolens retslistes, og at EU-Domstolen med kort varsel kan foretage ændringer i egne retslistes.

### Liste over sager, hvor der nedsat procesdelegation:

Sagsnr.	Titel og kort sagsresumé	Deltager i PD	Processkridt	Dato
C-225/16	<b>Ouhrami</b> Sagen vedrører: 1. Skal tilbagesendelsesdirektivets artikel 11, stk. 2, fortolkes således, at den her omhandlede periode på fem år beregnes a. fra det tidspunkt, hvor indrejseforbuddet (eller med tilbagevirkende kraft: den hermed ligestillede erklæring om, at udlændingen er uønsket) blev udstedt, eller b. fra den dato, hvor den pågældende – kort sagt – faktisk har forladt EU-medlemsstaternes område, eller c. fra et andet tidspunkt? 2. Skal tilbagesendelsesdirektivets 11, stk. 2, under hensyntagen til anvendelse af overgangsreglerne fortolkes således, at denne bestemmelse indebærer, at afgørelser, der er truffet, før dette direktiv trådte i kraft, og hvis retsvirkning er, at adressaten i de ti følgende år skal opholde sig uden for Nederlandene, og at indrejseforbuddet, som kan anfægtes ad rettens vej, er fastsat ud fra alle relevante omstændigheder i det konkrete tilfælde, ikke længere har retsvirkning, såfremt varigheden af denne forpligtelse på det tidspunkt, da dette direktiv skulle være gennemført, eller på [org. s. 24] det tidspunkt, da det konstateres, at afgørelsens adressat opholdt sig i Nederlandene, overskrider varigheden af den i denne bestemmelse omhandlede periode?	Udenrigsministeriet Justitsministeriet Udlændinge- og Integrationsministeriet	Mundtlig forhandling	16.03.17

Liste over sager, der i øvrigt følges af den danske regering:

Sagsnr.	Titel og kort sagsresumé	Interessant	Processkridt	Dato
C-158/14	<b>A e.a.</b> Sagen vedrører: 1) Ville appellanterne i den foreliggende sag, også henset til artikel 47 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, uden tvivl have søgsmålskompetence til i eget navn i henhold til artikel 263 TEUF at anlægge sag ved Retten med påstand om annullation af gennemførelsesforordning nr. 610/2010, for så vidt som LTTE i henhold hertil er optaget på den i artikel 2, stk. 3, i forordning nr. 2580/2001 nævnte liste?	Udenrigsministeriet	Dom	14.03.17
T-346/15	<b>Bank Tejarat mod Rådet</b> Påstande: Rådets afgørelse (FUSP) 2015/556 af 7. april 2015 om ændring af [Rådets] afgørelse 2010/413/FUSP om restriktive foranstaltninger over for Iran (EUT L 92, s. 101) annulleres, for så vidt som den finder anvendelse på sagsøgeren. Rådets gennemførelsesforordning (EU) nr. 2015/549 af 7. april 2015 om gennemførelse af forordning (EU) nr. 267/2012 om restriktive foranstaltninger over for Iran (EUT L 92, s. 12) annulleres, for så vidt som den finder anvendelse på sagsøgeren. Rådet tilpligtes at betale sagsøgerens omkostninger i forbindelse med denne sag.	Udenrigsministeriet Erhvervsstyrelsen	Dom	14.03.17
C-188/15	<b>Bouagnaoui et ADDH</b> Skal bestemmelserne i artikel 4, stk. 1, i Rådets direktiv 2000/78/EF af 27. november 2000 om generelle rammebestemmelser om ligebehandling med hensyn til beskæftigelse og erhverv fortolkes således, at en rådgivende it-virksomheds kundes ønske om ikke længere at modtage denne virksomheds it-ydelser fra en medarbejder, en projektingeniør, der bærer et islamisk tørklæde, udgør et regulært og afgørende erhvervsmæssigt krav på grund af karakteren af bestemte erhvervsaktiviteter eller den sammenhæng, hvori sådanne aktiviteter udøves?	Beskæftigelsesministeriet Justitsministeriet	Dom	14.03.17
C-157/15	<b>Achbita</b> Sagen vedrører: Skal artikel 2, stk. 2, litra a), i Rådets direktiv 2000/78/EF af 27. november 2000 om generelle rammebestemmelser om ligebehandling med hensyn til beskæftigelse og erhverv fortolkes således, at et forbud mod som muslim at bære hovedtørklæde på arbejdspladsen ikke er direkte forskelsbehandling, når det efter den hos arbejdsgiveren gældende regel er alle arbejdstagere forbudt at bære synlige kendetegn på politiske, filosofiske eller religiøse symboler på arbejdspladsen?	Beskæftigelsesministeriet Justitsministeriet	Dom	14.03.17
C-253/16	<b>Flibtravel International et Leonard Travel International</b> 1. Skal artikel 96, stk. 1, TEUF fortolkes således, at	Transport-, Bygnings- og Boligministeriet	Dom	15.03.17

	<p>den kan finde anvendelse på de priser og vilkår, som en medlemsstat pålægger taxavognmænd, når: a) taxakørslen kun rent undtagelsesvis foregår uden for landets grænser) en væsentlig del af de berørte taxaers kunder er EU-borgere eller personer, der er bosat i Den Europæiske Union, men som ikke er statsborgere eller bosat iden omhandlede medlemsstat, og c) den omtvistede taxakørsel under sagens konkrete omstændigheder meget ofte for passagerne blot udgør en strækning af en længere rejse, hvis ankomststed eller afgangssted befinder sig i en anden EU-medlemsstat end den omhandlede medlemsstat? 2. Skal artikel 96, stk. 1, TEUF fortolkes således, at den kan finde anvendelse på andre driftsvilkår end takstvilkårene og vilkårene for opnåelse af tilladelse til at udøve den omhandlede transportvirksomhed, såsom i den foreliggende sag et forbud for taxavognmændene mod at stille individuelle pladser til rådighed i stedet for hele køretøjet og et forbud mod, at disse vognmænd selv bestemmer bestemmelsesstedet for den kørsel, der tilbydes kunderne, hvilket forhindrer disse vognmænd i at samle kunder, der skal det samme sted hen? 3. Skal artikel 96, stk. 1, TEUF fortolkes således, at den, medmindre Kommissionen giver bemyndigelse hertil, forbyder foranstaltninger som de i spørgsmål 2 omhandlede, a) der blandt andre mål generelt har til formål at beskytte taxavognmænd mod konkurrence fra firmaer, der udlejer biler med chauffør, og b) der under de konkrete omstændigheder, der gør sig gældende i den foreliggende sag, specifikt bevirker, at busvognmænd beskyttes mod konkurrence fra taxavognmænd? 4. Skal artikel 96, stk. 1, TEUF fortolkes således, at den, medmindre Kommissionen giver bemyndigelse hertil, forbyder en foranstaltning, der forbyder taxavognmænd at kapre kunder, når denne foranstaltning under de konkrete omstændigheder i den foreliggende sag bevirker, at taxavognmændenes muligheder for at hverve en konkurrerende busvognmands kunder mindskes?</p>			
C-323/15 P	<p><b>Polynt SpA og Sitre Srl mod Det Europæiske Kemikalieagentur (ECHA) (appel)</b></p> <p>Påstande: Rettens dom i sag T-134/13 ophæves. Den anfægtede afgørelse annulleres, eller subsidiært hjemvises sagen til Retten med henblik på realitetsbehandling af appellants annullationssøgsmål.</p> <p>Indstævnte tilpligtes at betale samtlige sagens omkostninger, herunder sagsomkostningerne ved Retten.</p>	Miljø- og Fødevareministeriet	Dom	15.03.17
C-324/15 P	<p><b>Hitachi Chemical Europe GmbH, Polynt SpA og Sitre Srl mod Det Europæiske Kemikalieagentur (ECHA) (appel)</b></p> <p>Påstande: Rettens dom i sag T-135/13 ophæves. Den anfægtede afgørelse annulleres, eller subsidiært hjemvises sagen til Retten med henblik på</p>	Miljø- og Fødevareministeriet	Dom	15.03.17

	<p>realitetsbehandling af appellanternes annullationssøgsmål.</p> <p>Indstævnte tilpligtes at betale samtlige sagens omkostninger, herunder sagsomkostningerne ved Retten.</p>			
C-528/15	<p><b>Al Chodor e.a.</b></p> <p>Indebærer den omstændighed, at der ikke ved lov er fastsat objektive kriterier for at vurdere, om der er væsentlig risiko for, at en udenlandsk statsborger forsvinder [(artikel 2, litra n), i forordning nr. 604/2013 (EUT L 180, s. 31)], i sig selv, at der ikke kan ske frihedsberøvelse på grundlag af artikel 28, stk. 2, i den nævnte forordning?</p>	Udlændinge- og Integrationsministeriet	Dom	15.03.17
C-3/16	<p><b>Aquino</b></p> <p>1) Følger det af Domstolens dom i Köbler-sagen (dom af 30.9.2003, sag C- 224/01) og i Traghetti del Mediterraneo-sagen (dom af 13.6.2006, sag C- 173/03) om statens ansvar for retsinstitansers fejl, der indebærer tilsidesættelse af EU-retten, at en ret må anses for en ret i sidste instans, når en afgørelse fra denne ret inden for rammerne af en kassationssag ikke efterprøves, fordi kassationsappellanten, der har indgivet et skriftligt indlæg i kassationssagen, efter en uomstødelig formodning i de nationale procesregler anses for at have frafaldet sagen? 2) Kan det forenes med artikel 267, stk. 3, TEUF, også i lyset af artikel 47, stk. 2, og 52, stk. 3, i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, at en national retsinstitans, som ifølge denne traktatsbestemmelse er forpligtet til at forelægge Domstolen en præjudiciel anmodning, afviser dette alene af den grund, at anmodningen er formuleret i et skriftligt indlæg, som ifølge de relevante procesregler ikke kan tages i betragtning, fordi det er indgivet uden for fristerne? 3) Såfremt den højeste af de ordinære retter ikke behandler en anmodning om at forelægge et præjudicielt spørgsmål, må det da antages, at der foreligger en tilsidesættelse af artikel 267, stk. 3, TEUF, også i lyset af artikel 47, stk. 2, og 52, stk. 3, i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, såfremt denne retsinstitans afslår anmodningen alene med den begrundelse, at spørgsmålet ikke forelægges, »da det i betragtning af de anførte anbringender vil blive afvist på grundlag af en regel, der er særlig for retsplejen ved Hof van Cassatie (kassationsdomstol)«.</p>	Justitsministeriet	Dom	15.03.17
C-98/15	<p><b>Espadas Recio</b></p> <p>1. Skal § 4 i rammeaftalen om deltidsarbejde, der er knyttet som bilag til direktiv 97/81/EF om rammeaftalen vedrørende deltidsarbejde, i lyset af den retspraksis, der følger af [Domstolens dom af 10. juni 2010, Bruno m.fl., C- 395/08], fortolkes således, [at] bestemmelsen finder anvendelse på en bidragsbaseret ydelse ved arbejdsløshed som den, der er omhandlet i artikel 210 i den spanske Ley General de Seguridad Social, som alene finansieres af de bidrag, der</p>	Beskæftigelsesministeriet	GA	16.03.17

	indbetales af arbejdstageren og de virksomheder, hvori vedkommende har været ansat, og som fastsættes på grundlag af de ansættelsesperioder, hvor der er indbetalt bidrag i de seneste seks år forud for det tidspunkt, hvor personen bliver arbejdsløs i juridisk forstand?			
C-138/16	<p><b>AKM</b></p> <p>Skal artikel 3, stk. 1, henholdsvis artikel 5 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2001/29/EF af 22. maj 2001 om harmonisering af visse aspekter af ophavsret og beslægtede rettigheder i informationsområdet henholdsvis artikel 11 bis, stk. 1, nr. II, i Bernerkonventionen til værn for litterære og kunstneriske værker som revideret i Stockholm/Paris 1967/71 fortolkes således, at en ordning, hvorefter overføring af radio- og fjernsynsudsendelser ved hjælp af »fællesantenneanlæg« som den søgte i hovedsagens, a) ikke anses for en ny radio- eller fjernsynsudsendelse, hvis der ikke er tilsluttet mere end 500 deltagere, og/eller b) anses for en del af den oprindelige radio- eller fjernsynsudsendelse, såfremt der er tale om en samtidig, fuldstændig og uændret overføring af radio- eller fjernsynsudsendelser fra Österreichischer Rundfunk ved hjælp af indenlandske tjenesteydelser (i Østrig), og denne brug heller ikke omfattes af en anden eneret til offentlig gengivelse med et afstandselement som omhandlet i artikel 3, stk. 1, i direktiv [org. s. 2] 2001/29/EF og derfor ikke er afhængig af ophavsmandens samtykke og heller ikke er vederlagspligtig, er i strid med EU-retten henholdsvis med Bernerkonventionen i dennes egenskab af en international traktat, der indgår i EU's retsorden?</p>	Kulturministeriet	Dom	16.03.17
C-190/16	<p><b>Fries</b></p> <p>Sagen vedrører: 1. Er FCL.065, litra b), i bilag I til forordning (EU) nr. 1178/2011 forenelig med forbuddet mod forskelsbehandling på grund af alder i chartrets artikel 21, stk. 1? 2. Er FCL.065, litra b), i bilag I til forordning (EU) nr. 1178/2011 forenelig med chartrets artikel 15, stk. 1, hvorefter enhver har ret til at arbejde og til at udøve et frit valgt eller accepteret erhverv? 3. Såfremt det første og andet spørgsmål besvares bekræftende: a) Omfatter begrebet »erhvervsmæssig lufttransport« i den forstand, hvori dette udtryk er anvendt i henholdsvis FCL.065, litra b), og FCL.010 i bilag I til forordning (EU) nr. 1178/2011 ligeledes såkaldt tomme flyvninger, som foretages som led i et luftfartselskabs erhvervsvirksomhed, og på hvilke der hverken transporteres passagerer, gods eller post? b) Omfatter begrebet »erhvervsmæssig lufttransport« i den forstand, hvori dette udtryk er anvendt i henholdsvis FCL.065, litra b), og FCL.010 i bilag I til forordning (EU) nr. 1178/2011, uddannelse og eksaminationer, hvorunder den 65-årige pilot opholder sig i flyets cockpit som ikke-flyvende</p>	Transport-, Bygnings- og Boligministeriet Beskæftigelsesministeriet	GA	21.03.17

	medlem af besætningen?			
C-329/15	<p><b>ENEA</b></p> <p>1 Skal artikel 107 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde fortolkes således, at den forpligtelse, som i artikel 9a, stk. 8, i energiloven af 10. april 1997 i den affattelse, der på grundlag af artikel 1, nr. 13, i lov af 4. marts 2005 om ændring af energiloven og af miljøbeskyttelsesloven (Dz. U. 2005, nr. 62, pos. 552) var gældende i 2006, er fastsat til at aftage elektrisk energi, der er produceret i forbindelse med samtidig varmeproduktion, udgør statsstøtte? 2 Såfremt det første spørgsmål besvares bekræftende, skal artikel 107 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde da fortolkes således, at et energiselskab, der anses for et statsorgan i en medlemsstat, og som er blevet pålagt den forpligtelse, der kvalificeres som statsstøtte, i en sag ved en national ret kan påberåbe sig en tilsidesættelse af denne bestemmelse? 3 Såfremt det første og det andet spørgsmål besvares bekræftende, skal artikel 107 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde sammenholdt med artikel 4, stk. 3, i traktaten om Den Europæiske Union da fortolkes således, at den omstændighed, at en forpligtelse, der følger af den nationale lovgivning, er uforenelig med artikel 107 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, udelukker, at et selskab, der ikke har overholdt forpligtelsen, pålægges en bøde?</p>	Erhvervsministeriet Miljø- og Fødevareministeriet Energistyrelsen	GA	22.03.17
Forenede sager C-497/15 og C-498/15	<p><b>Euro-Team m.fl.</b></p> <p>1) Skal kravet om forholdsmæssighed i artikel 9a i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 1999/62/EF af 17. juni 1999 om afgifter på tungegodskøretøjer for benyttelse af visse infrastrukturer (herefter »eurovignetdirektivet «) fortolkes således, at det er til hinder for en sanktionsordning som den, der er indført ved bilag 9 til dekret nr. 410/2007 af 29. december vedrørende listen over de overtrædelser af lov om vejtransport, som sanktioneres med administrativ bøde, størrelsen på de bøder, der kan pålægges i tilfælde af overtrædelse af bestemmelserne på området, reglerne om, hvem bøderne kan pålægges, samt betingelserne for at deltage i kontrollen [a közizgatási bírsággal sújtandó közlekedési szabályszegések köréről, az e tevékenységekre vonatkozó rendelkezések megsértése esetén kiszabható bírságok összegéről, felhasználásának rendjéről és az ellenőrzésben történő közreműködés feltételeiről szóló 410/2007. (XII. 29.) Korm. rendelet] (herefter »bødedekretet«), og hvorefter der ved tilsidesættelse af reglerne vedrørende erhvervelse af vignetter skal pålægges en bøde på et fast beløb, uanset hvor grov overtrædelsen er? 2) Er den administrative bøde, som er fastsat i bødedekretets bilag 9, i overensstemmelse med kravet i eurovignet-direktivets artikel 9a, hvorefter de sanktioner, der pålægges i henhold til national ret,</p>	Transport-, Bygnings- og Boligministeriet	Dom	22.03.17

	<p>skal være effektive, stå i rimeligt forhold til overtrædelsen og have en afskrækkende virkning? 3) Skal kravet om forholdsmæssighed i eurovignetdirektivets artikel 9a fortolkes således, at det dels er til hinder for en sanktionsordning som den, der er genstand for hovedsagen, og hvori gerningsmændenes objektive ansvar fastsættes, og dels er til hinder for størrelsen af det sanktionsbeløb, der er fastsat i den pågældende ordning?</p>			
T-430/16	<p><b>Intercontinental Exchange Holdings mod EUIPO (BRENT INDEX)</b>  Påstande: — Den anfægtede afgørelse annulleres.  — EUIPO tilpligtes at betale sagens omkostninger.</p>	Udenrigsministeriet	Dom	22.03.17
C-587/15	<p><b>Lietuvos Respublikos transporto priemoniu draudiku biuras</b></p> <p>1) Skal artikel 2, artikel 10, stk. 1 og 4, og artikel 24, stk. 2, i direktiv 2009/103, artikel 3, stk. 4, artikel 5, stk. 1 og 4, artikel 6, stk. 1, og artikel 10 i den interne overenskomst samt chartrets artikel 47 (hver for sig eller sammenholdt med hinanden, men ikke begrænset til de ovennævnte bestemmelser) forstås og fortolkes således, at i tilfælde af, at: – et nationalt forsikringsbureau (bureau A) udbetaler erstatning til skadelidte i en færdselsulykke i den medlemsstat, hvor bureauet har sit etablerede forretningssted, fordi en anden medlemsstats statsborger, der var ansvarlig for skaden, ikke havde tegnet ansvarsforsikring – bureau A som følge af denne erstatning indtræder i skadelidtes rettigheder og kræver refusion af omkostningerne ved sagsbehandlingen fra det nationale forsikringsbureau (bureau B) i den for ulykken ansvarlige persons oprindelsesland – bureau B uden at udføre en uafhængig undersøgelse eller at anmode om yderligere oplysninger tiltræder anmodningen om refusion fra bureau A – bureau B anlægger sag mod de sagsøgte (den for ulykken ansvarlige person og køretøjets ejer) med påstand om refusion af de afholdte omkostninger, kan sagsøgeren i denne sag (bureau B) basere sit krav mod de sagsøgte (den for ulykken ansvarlige person og køretøjets ejer) udelukkende på betalingen af omkostninger til bureau A, og sagsøgeren er herved ikke forpligtet til at fastslå, at erstatningsansvarsbetingelserne var opfyldt for sagsøgte/den for ulykken ansvarlige person (ansvar, ulovlige handlinger, årsagsforbindelse og erstatningsbeløb) og er ikke forpligtet til at fastslå, at udenlandsk ret blev anvendt korrekt, da skadelidte fik udbetalt erstatning? 2) Skal artikel 24, stk. 1, femte afsnit, litra c), i direktiv 2009/103 og artikel 3, stk. 1 og 4, i den interne overenskomst (hver for sig eller sammenholdt med hinanden, men ikke begrænset til de ovennævnte bestemmelser), forstås og fortolkes således, at bureau A forud for den endelige beslutning om betaling af erstatning for skadelidtes skade på klar og forståelig måde (herunder for så vidt angår det sprog, som oplysningerne gives på) skal oplyse den</p>	Transport-, Bygnings- og Boligministeriet	GA	23.03.17

	<p>for ulykken ansvarlige person og køretøjets ejer (såfremt dette ikke er den samme person) om, at skadesbehandlingen er indledt, og hvordan den skrider frem, og give vedkommende tilstrækkelig tid til at indgive kommentarer til eller indsigelser mod beslutningen om at udbetale erstatning og/eller erstatningsbeløbet? 3) Såfremt det første spørgsmål besvares benægtende (dvs. at de sagsøgte (den for ulykken ansvarlige person og ejeren af køretøjet) kan kræve, at sagsøgeren (bureau B) fremlægger beviser, eller kan gøre indsigelse eller rejse tvivl vedrørende bl.a. omstændighederne ved færdselsulykken, anvendelsen af den lovgivningsmæssige ramme for erstatningsansvaret for den ansvarlige person, erstatningsbeløbet, og hvordan det blev beregnet), skal artikel 2, artikel 10, stk. 1, og artikel 24, stk. 2, i direktiv 2009/103 og artikel 3, stk. 4, andet afsnit, i den interne overenskomst (hver for sig eller sammenholdt med hinanden, men ikke begrænset til de ovennævnte bestemmelser) da forstås og [org. s. 11] fortolkes således, at uagtet at bureau B ikke forud for den endelige beslutning anmodede bureau A om at give oplysninger om fortolkningen af gældende lovgivning i det land, hvor færdselsulykken indtraf, og om sagsbehandlingen, skal bureau A under alle omstændigheder give disse oplysninger til bureau B, såfremt sidstnævnte efterfølgende anmoder herom, sammen med andre oplysninger, der er nødvendige for, at bureau B kan fastslå sit [refusions]krav mod de sagsøgte (den for ulykken ansvarlige person og ejeren af køretøjet)? 4) Såfremt det andet spørgsmål besvares bekræftende (dvs. at bureau A er forpligtet til at oplyse den for ulykken ansvarlige person og køretøjets ejer om skadesbehandlingen og give vedkommende mulighed for at gøre indsigelse vedrørende erstatningsansvaret eller erstatningsbeløbet), hvilke konsekvenser indebærer bureau A's undladelse heraf da for: (a) forpligtelsen for bureau B til at acceptere anmodningen om refusion fra bureau A (b) forpligtelsen for den for ulykken ansvarlige person og køretøjets ejer til at godtgøre bureau B de beløb, bureauet har afholdt? 5) Skal artikel 5, stk. 1, og artikel 10 i den interne overenskomst forstås og fortolkes således, at det udbetalte erstatningsbeløb fra bureau A til skadelidte skal betragtes som en risiko, som bureau A selv har påtaget sig uden mulighed for refusion (medmindre bureau B påtager sig denne risiko), snarere end en økonomisk forpligtelse for en anden person involveret i samme færdselsulykke, henset til omstændighederne i den foreliggende sag, hvorefter: – erstatningsorganet (bureau A) i første omgang afviste skadelidtes erstatningskrav – skadelidte følgelig anlagde et erstatningsøgsmål – bureau A blev frifundet ved de lavere retsinstanser, idet kravet var ubegrundet og udokumenteret – et forlig mellem skadelidte og bureau A alene blev indgået ved en højere retsinstans, da sidstnævnte fremhævede, at sagen, såfremt parterne ikke indgik forlig, ville blive</p>			
--	---	--	--	--



	hjemvist til en fornyet vurdering – bureau A grundlæggende begrundede sin beslutning om at indgå et forlig ud fra hensynet til at undgå yderligere omkostninger ved at fortsætte retsforhandlingerne – der i den foreliggende sag ikke er nogen domstol, der har fastslået sagsøgtets erstatningsansvar (skyld) i forbindelse med færdselsulykken?			
C-143/16	<b>Abercrombie &amp; Fitch Italia</b> 1. Den Europæiske Unions domstol forelægges i henhold til artikel 267 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde følgende præjudicielle spørgsmål: Er den nationale bestemmelse i artikel 34 i lovdekret nr. 276/2003, hvorefter vikarkontrakt under alle omstændigheder kan indgås med henblik på arbejdsydelser udført af personer under 25 år, i strid med princippet om forbud mod forskelsbehandling på grund af alder i direktiv 2000/78 og Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder (artikel 21, stk. 1)?	Beskæftigelsesministeriet	GA	23.03.17
T-112/15	<b>Den Helleniske Republik mod Kommissionen</b> Påstande: Kommissionens gennemførelsesafgørelse af 19. december 2014 om udelukkelse fra EU-finansiering af visse udgifter, som medlemsstaterne har afholdt for Den Europæiske Udviklings- og Garantifond for Landbruget (EUGFL), Garantisektionen, Den Europæiske Garantifond for Landbruget (EGFL) og Den Europæiske Landbrugsfond for Udvikling af Landdistrikterne (ELFUL) (meddelt under nummer C(2014) 10135) (EUT L 369, s. 71) annulleres, for så vidt som den udelukker visse udgifter afholdt inden for sektoren for arealstøtte i ansøgningsåret 2008, svarende til: a) 10 % af de samlede udgifter, som blev afholdt til støtten til græsning, b) 5 % af de samlede udgifter, som blev afholdt til den supplerende koblede støtte, og c) 5 % af de samlede udgifter, som blev afholdt inden for sektoren for udvikling af landdistrikterne udelukkes fra EU-finansiering.	Miljø- og Fødevareministeriet	Dom	23.03.17
C-72/15	<b>Rosneft</b> 1) Har Domstolen særligt henset til artikel 19, stk. 1, TEU, artikel 24 TEU, artikel 40 TEU, artikel 47 [i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder] og artikel 275, stk. 2, TEUF kompetence til at træffe en præjudiciel afgørelse i henhold til artikel 267 TEUF om gyldigheden af artikel 1, stk. 2, litra b)-d), artikel 1, stk. 3, artikel 4, artikel 4a og artikel 7 i samt bilag III til afgørelsen?	Udenrigsministeriet Justitsministeriet Energistyrelsen Patent- og Varemærkestyrelsen	Dom	28.03.17
T-681/14	<b>El-Qaddafi mod Rådet</b> På Rådets afgørelse 2011/137/FUSP om restriktive foranstaltninger på baggrund af situationen i Libyen, som ændret ved Rådets afgørelse 2014/380/FUSP af 23. juni 2014, annulleres helt eller delvist, for så vidt som den vedrører sagsøgeren. 1.12.2014 DA Den Europæiske Unions Tidende C 431/31 Rådets forordning (EU) nr. 204/2011 af 2. marts 2011, som gennemført ved Rådets gennemførelsesforordning	Udenrigsministeriet	Dom	28.03.17

	(EU) nr. 689/2014 af 23. juni 2014 om gennemførelse af artikel 16, stk. 2, i forordning (EU) nr. 204/2011 om restriktive foranstaltninger på baggrund af situationen i Libyen, annulleres helt eller delvist, for så vidt som den vedrører sagsøgeren. Rådet tilpligtes at betale sagsøgerens omkostninger.			
T-210/15	<b>Deutsche Telekom mod Kommissionen</b> Påstande: Kommissionens afgørelse af 17. februar 2015 vedrørende sagsøgerens begæring om aktindsigt i henhold til forordning (EF) nr. 1049/2001 (sag GESTDEM 2014/4555) erklæres ugyldig. Europa-Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.	Udenrigsministeriet Miljøstyrelsen	Dom	28.03.17
C-652/15	<b>Tekdemir</b> 1) Er målsætningen om en effektiv styring af migrationsstrømme et tvingende alment hensyn, som er egnet til at nægte en på Forbundsrepublikkens område født tyrkisk statsborger dispensation fra kravet om opholdstilladelse, som han ville være berettiget til på grundlag af standstillklausulen i artikel 13 i Associeringsrådet EØF-Tyrkiets afgørelse nr. 1/80 af 19. september 1980 om udvikling af associeringen? 2) Såfremt Den Europæiske Unions Domstol besvarer dette spørgsmål bekræftende: Hvilke kvalitative krav skal der stilles til et »tvingende alment hensyn« for så vidt angår målsætningen om en effektiv styring af migrationsstrømme?	Udlændinge- og Integrationsministeriet	Dom	28.03.17
C-126/16	<b>Federatie Nederlandse Vakvereniging e.a.</b> 1. Er den nederlandske konkursbehandling i tilfælde af overdragelse af den konkursramte virksomhed, hvor der forud for konkursen er gennemført en af retten kontrolleret pre-pack-procedure, der udtrykkeligt har til formål at videreføre (dele af) virksomheden, i overensstemmelse med formålet med og rækkevidden af direktiv 2001/23/EF, og er artikel 7:666, stk. 1, litra a), i Burgerlijk Wetboek (den borgerlige lovbog, herefter »BW«) set i dette lys (stadig) i overensstemmelse med direktivet? 2. Finder direktiv 2001/23/EF anvendelse i det tilfælde, hvor en af retten udpeget såkaldt »påtænkt kurator« (»beoogd curator«) allerede før konkursen sætter sig ind i skyldnerens situation og undersøger mulighederne for, at en tredjemand genstarter virksomhedens aktiviteter, og endvidere træffer forberedelse til handlinger, der skal foretages kort efter konkursen for at sikre genstarten ved hjælp af en overdragelse af aktiver, hvorved skyldnerens virksomhed eller en del heraf på konkursens dato eller kort derefter overdrages, og aktiviteterne (næsten) uden afbrydelse fortsættes helt eller delvist? 3. Har det herved nogen betydning, om virksomhedens videreførelse er det primære formål med den nævnte pre-pack-procedure, eller om den påtænkte kurators formål med denne pre-pack-procedure og salg af aktiverne i form af en »going concern« direkte efter konkursen primært er at opnå en maksimering af provenuet til alle kreditorer, eller at	Justitsministeriet	GA	29.03.17

	<p>der inden for rammerne af pre-packproceduren for konkursen opnås enighed om overdragelse af aktiverne (videreførelse af virksomheden), og dennes udførelse formaliseres og/eller gennemføres efter konkursen? Og hvorledes skal dette bedømmes, hvis såvel virksomhedens videreførelse som provenumaksimering tilstræbes? 4. Bestemmes tidspunktet for virksomhedens overførsel med henblik på anvendelsen af direktiv 2001/23/EF og den herpå beroende artikel 7:662 ff. i BW inden for rammerne af en pre-pack-procedure forud for virksomhedens konkurs af den før konkursen tilvejebragte faktiske enighed om virksomhedens overdragelse, eller afhænger dette tidspunkt af, hvornår egenskaben af indehaver, der driver den pågældende enhed, faktisk overgår fra overdrageren til erhververen?</p>			
C-320/15	<p><b>Europa-Kommissionen mod Den Hellske Republik</b></p> <p>Påstande: Det fastslås, at Den Hellske Republik har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 4, stk. 1 og 3, i direktiv 91/ 271/EØF om rensning af byspildevand (1). Den Hellske Republik tilpligtes at betale sagens omkostninger.</p>	Miljø- og Fødevarerministeriet	GA	30.03.17
C-111/16	<p><b>Fidenato</b></p> <p>a) Er Kommissionen i henhold til [artikel] 54, stk. 1, i [forordning] nr. 178/2002 forpligtet til iværksættelse af beredskabsforanstaltninger efter procedurerne i [artikel] 53 i [forordning] nr. 178/2002, såfremt en medlemsstat anmoder herom, selv om Kommissionen vurderer, at der med hensyn til bestemte fødevarer og foderstoffer ikke foreligger en alvorlig og åbenbar risiko for menneskers sundhed, dyresundheden eller miljøet? b) Har den anmodende medlemsstat beføjelse til at vedtage midlertidige beskyttelsesforanstaltninger efter procedurerne i [artikel 53] i [forordning] nr. 178/2002, såfremt Kommissionen meddeler medlemsstaten om sin modsatte vurdering af medlemsstatens anmodning, idet denne vurdering rent konceptuelt er hinder for, at der skulle være behov for iværksættelse af beredskabsforanstaltninger, og Kommissionen derfor ikke iværksætter de af medlemsstaten krævede beredskabsforanstaltninger i henhold til [artikel] 34 i [forordning] nr. 1829/2003? c) Kan overvejelser med relation til forsigtighedsprincippet, som ikke vedrører parametre om alvorlig og åbenbar risiko for menneskers sundhed, dyresundheden eller miljøet ved brug af en fødevarer eller et foderstof, begrunde en medlemsstats iværksættelse af midlertidige beskyttelsesforanstaltninger i henhold til [artikel] 34 i [forordning] EF nr. 1829/2003? d) Kan den anmodende medlemsstat opretholde gyldigheden af nationale midlertidige beskyttelsesforanstaltninger og/eller forny gyldigheden heraf efter udløbet af den midlertidige periode, for hvilken foranstaltningerne er blevet iværksat, såfremt det er utvetydigt og åbenbart, at Europa-Kommissionen har vurderet, at de</p>	Miljø- og Fødevarerministeriet	GA	30.03.17

	materielle betingelser for iværksættelse af beredskabsforanstaltninger for en fødevare eller et foderstof ikke foreligger, hvilket efterfølgende er blevet bekræftet af en videnskabelig udtalelse fra EFSA, og disse vurderinger er blevet fremsendt skriftligt til medlemsstaten?			
--	---	--	--	--